

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Larsen, Thøger.; Thøger Larsen.
Titel Title:	<u>Jord : Digte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Lemvig : i Kommission hos Christian Sønderby's Boghandel, 1904
Fysiske størrelse Physical extent:	62 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, - 358 Ekes L.

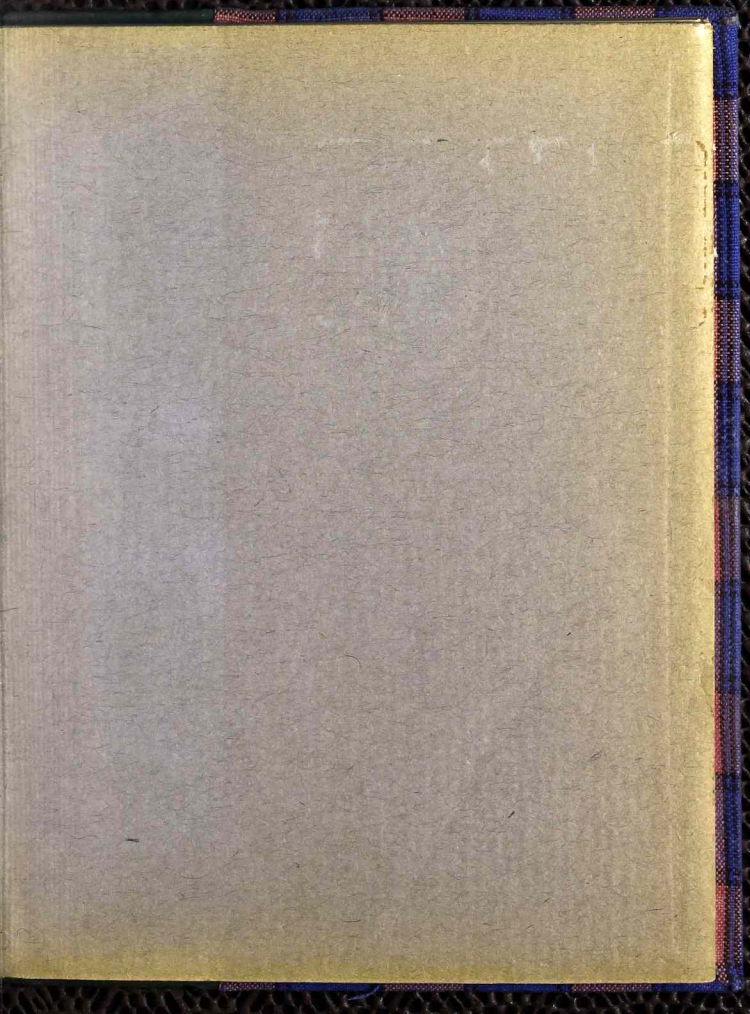
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

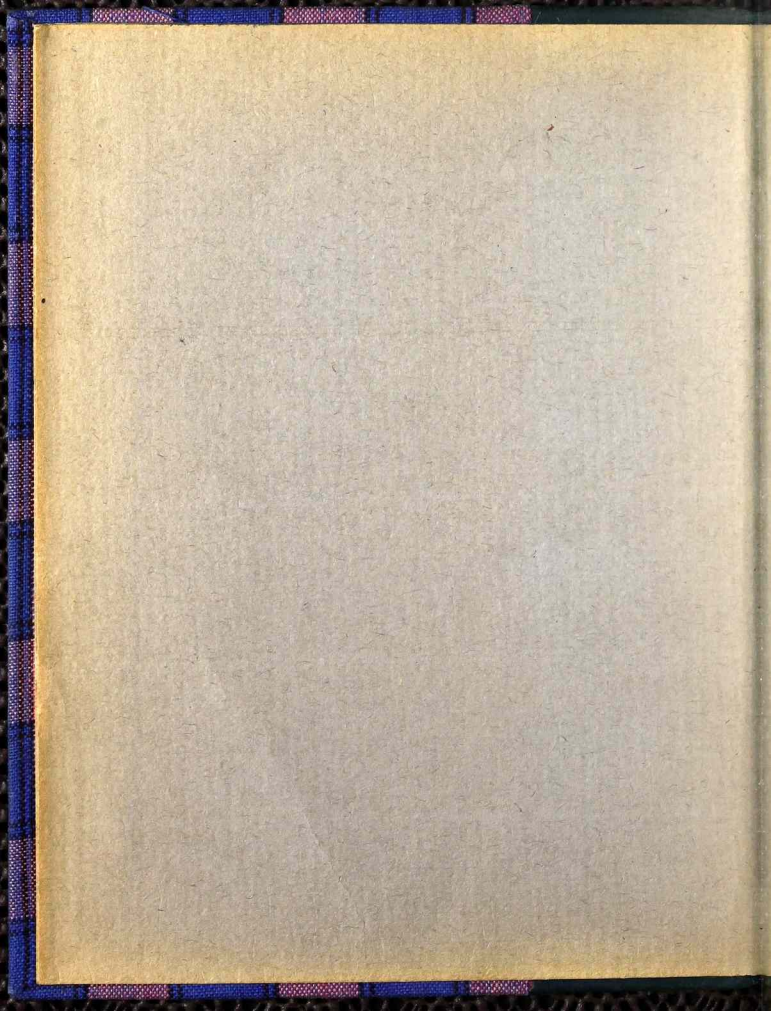

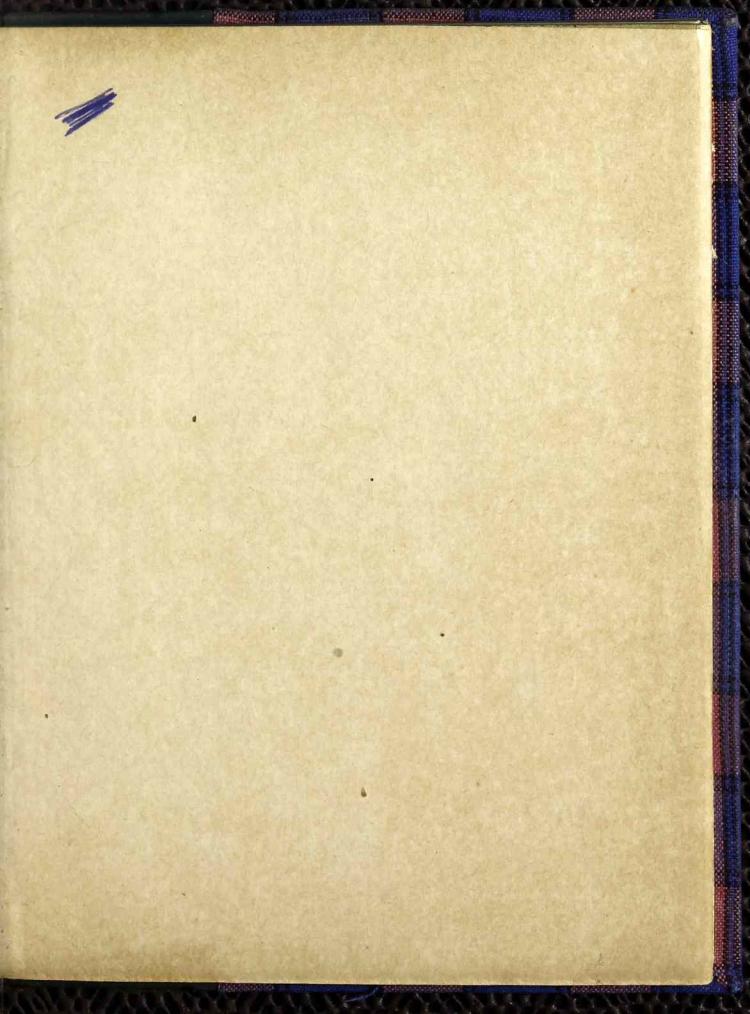
1 1 53 0 8 07494 4

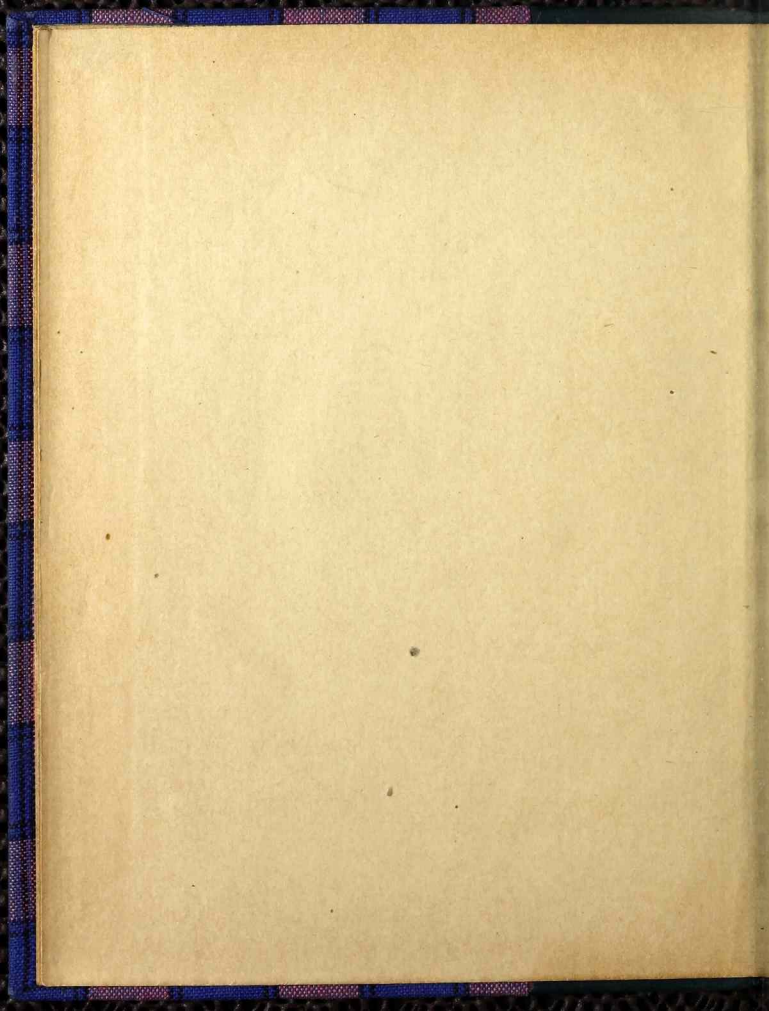
+Rex

THØGER LARSEN

Jord
Digte

L e m b i g

Kommission hos
Christian Sønderby's Boghandel

1904

THØGER LARSEN

Sord
Digte

L e m b i g

Kommission hos
Christian Sønderby's Boghandel

1904

X

INSTRUMENTAL

1702

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

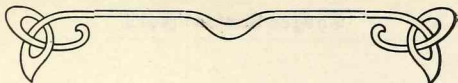
Trykt i Lemvig Bogtrykkeri.

1961 K 1065

Jord

Vor Moder Jord.

(Ved Indvielsen af Harboøre Forsamlingshus).

Er Kraften, hvorved Livet gror
af Verdens muldne Moder,
en kærlig Gud og Fader vor,
er Jordens Muld vor Moder.

Uf Muld og Hav sprang Livet frem
i fjernt forglemte Tider.
Til Muld og Hav gaar Livet hjem
hvergang det Døden lider.

Vor Moder er saa skøn og streng,
saa gavmildt rig tillige.
Hun har sin Sal og Brudeseeng
midt i vor Faders Rige.

Dg bærer vi i Sjæl og Marv
vor Faders Billed riftet,
vor Moders fik vi og i Arv
og ønsker ej det mistet.

Det Barn, som Livet blev Gewinnst,
det Barn, hvis Sundhed kendes,
det elsker ej sin Moder mindst,
men priser sig som hendes.

Dg naar vi siger: „Fader vor“ —
med Andagtstanker klare,
vi mindes og vor Moder Jord
med Tak og Pris og Ære.

Sommermorgen.

De svangre Mulde fjernt og nær
i Nattens Dugg var døbt,
og Himlen hvilte høj og stær
i svale Farver svøbt;
den hvilte som et Drømmerfind,
der vaagner mer og mer,
der frem mod Lyset længes
og aner, før det ser.

Et Fuglenyt ad Høj og Dal
gled frem, men brodes snart
af Gogekuf og Hanegal,
der varsled dybt og klart
om anet Morgen-Rildespring
bag Horisontens Rand,
om Dag for aabne Dines
Begær mod aabent Land.

Mens Østens Vter drømte tavst
i svangre Farvedrag,
og Nat gled vesterud til Havs
som Himmelsfygge svag —
blev Drømmen varm i dyb Nordost,
jog Rødme under Sky — —
af denne unge Rødme
sprang ud det gyldne Gry.

Ved Vinduet.

Ved Vinduet sad jeg en Dag i Vaar
og saa paa min Moders falmede Haar.

Solen skinned, og Gøgen gol.
Min Moder sig hvilte en Stund i sin Stol.

Og Engen var grøn, og Himlen var blaa.
Kun svagt hendes Dine Farverne saa.

Og Træet sprang ud i den lysende Maj.
Men Moder var falmet og vaaredes ej.

Da greb mig om Hjertet Følelser milde:
Nu var det for hende i Livet saa tilde.

Den Gang, hun var ung, da fødte hun mig.
Og siden hun falmed og vaaredes ej.

Jeg stirred saa højt, som Himlen sig hvalv,
men stille i Hjertet mig Graaden skjulv.

Jeg tænkte: „Du gode, du gamle Mo'r!
I Skjul har du virket som Myren i Jord.

„Fra Kinden var glat og Haaret sort
har du nuslet og puslet Livet bort.

„Du har nuslet og puslet saa mange Aar,
til dit Hoved fik mange hvide Haar.

„Til Smuld og Smaating bandt du din Færden,
at lægge mig tryggeste Grundvold i Verden.

„Saa hvil dig og glæd dig, gamle Mo'r,
før Nattesøvnen hos Moder Jord.

„Saa slip nu af Hænde Dagværk dit,
og lev engang stille og stort og frit“. — —

Men Moder hun drømte med Dine milde,
hendes Vaardag var slukt, og nu var det silde.

Hun havde med Smaatings-Nisjerne stridt,
mens Aarene randt. Der var intet frit.

Hun havde sin smuldrende Gerning gjort,
mens Aarene randt. Der var intet stort.

Hun havde med Dognkøvet brudt sit Snille,
mens Aarene randt. Der var intet stille.

— — Nej, Vaaren var sejlet sin Solskinsvej,
min Moder var falmet og vaaredes ej.

Hendes Tanker øste af Døgnlivets Kilde,
hun nusked og pusled, skønt nu var det silde.

Hymne.

De store Vhsets Aander gaa
 med Dæmring over Lande,
 med Blæst fra friske Tankers Blaa
 mod Dogmers døde Baae.
 Det straaler højt af Haab og Harm
 i Aandens Østerlide —
 og Gryet spreder dejligt Skær
 om hver, der faldt i Vhsets Hær
 med blodigt Saar i Side.

Der fo'r saa mangen ensom Mand
 sin egen sære Færden —
 med Sjæl, der slog som Baal og Brand
 omkring den vide Verden,
 saa Dagning randt for skjulte Dyb,
 trods tusindaarigt Morke.

Man mødte frem med Hadets Slud
at slukke slige Aander ud,
men gav kun Flammen Styrke.

Mens deres Liv i sluttet Sum
sig ud i Fortid fjerner,
de ses i Sagnet's Himmelrum
som store Morgenstjerner;
mens deres Fjender inderst ind
i evig Glemsel glide,
de selv i Himlens Stilhed staar
og skinner gennem tusind Aar
i Aandens Dørløbe.

Pris være Styrken, de har spændt
mod Livets Løgn og Jammer!
De Sandheds Helligaand har tændt
som skære Pinesflammer;
den skinner foran Vej og Værk
i ædel Strid og Stræben
og døber Tanken i sit Baal,
saa større Tidens Tungemaal
kan dæmre os paa Løben.

Vor Gud skal være rank og stor —
han sidder højet, bundet,
med døde Slægters blinde Ord
om alt sit Væsen spundet.
Vi trænger til en Sommerfang,
hvor Tonen glitrer gylden.
Vi folde vil vort Væsen ud
mod Livets frie, friske Gud,
jaa Skønhed soner Skylden.

Solsangen.

Nu hælder Europa mod Sol igen,
og Syden blæser paa Norden.
Fugletræk over Landene gaa,
Mulden lugter saa mæt og raa,
det kribler i Ryggen af Jorden.

Og Engen bli'r grøn, og Urten faar Røn,
og Arret af Brynde lider.
Nu trækker det op over alle Sted
igen til den store Frugtbarhed,
Gensfødselsens svangre Tider.

Det bløder af Glæde i mit Sind.
Saa klare Dagene rinder.
Paa Marken staar Koen veltilfreds
og æder af det salige Græs,
som Solen gennemskinner.

Se, Træerne løbes af ungt Begær.
 Paa Brinken de Følsod bære
 en Blomst saa trodsig gul, som en Ed
 mod Dagens solgrønne Herlighed,
 at Ukrudt evigt skal være.

Se Fjordens dybe, svale Blaa!
 Et Utaal af faldne Brande
 fra Baalet højt i Himlens Blaa
 ligger og hopper lystigt derpaa.
 Der leger Ild over Bände.

Der fløjter Fugl, der summer Insekt —
 der ligger en Lykke forborgen.
 Nu Kvinde og Hundyr, Korn og Siv
 besvangres skal med det evige Liv,
 som vattes i Tidernes Morgen.

Det bløder af Glæde i mit Sind.
 O Rigdom, hvori jeg svømmer —
 Sol-Sovn, hvori jeg drømmer!
 Der kommer en Tid, en underfuld,
 da Græsset er grønt, og jeg er Muld.

Sommer.

Der bølged Sommer-Salighed
fra Solens Flamme-Helved ned,
og Livet loved Jordens Navn,
mens Ihs den laa i Kummets Favn.

Dg du, min faade Hjertenskær!
du ghyged mellem Havens Trær,
saa Luften brast i Gi'p og Sus
ved dine Kræfters Sommer-Rus.

Den hvide Kjole fo'r omkring
forbovne Formers Buejving
i vilde Kryst og faade Jag,
som stækked mine Mandedrag.

Dg ved din Vigen og din Komst
der ghyged Gren og Blad og Blomst
— — der ghyged baade Dag og Duft,
og Skær ghyged gennem Luft.

Da ghyged Sengen i mit Sind,
da ghyged Sol, da ghyged Vind,
da jog og ghyged alt mit Blod,
og Stedet ghyged, hvor jeg stod.

Jeg folte mig saa svimmelt stærk
som de, der evner evigt Værk,
og drømte, Verden drejed sig
om Blodets Dans i dig og mig.

Tilfældighed.

Som et Udyr ligger en natmørk Sky
over Maanens Gry;
den holder mod Nord et Gab paa Klem —
der stikker en Spids af Halbmaanen frem,
den vokser af Gabet i Skyens Rand
som en gloende Hjørnetand.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men de bliver det aldrig i denne Sang.

Du mørke Dyr i yderste Ost!
Hvad er din Lyst?
Hvortil skal du bruge den brændende Tand,
som lyster ud over Hav og Land?
Der rinder vel Rødsel og Hjerteblood
om Tandens fra Od til Rod.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men de bliver det aldrig i denne Sang.

Jeg gav mig Tilfældigheden i Bold,
og nu er den Trold.
Jeg veed saa inderlig god Bæfted,
men føler som den, der intet veed.
Og er Maanen en Tand og Skyen et Dyr,
saa er Livet et Eventyr.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men hvad rager det mig og denne Sang?

Middagshvile.

Anders ligger i Karlerum,
Hestene stamper i Staldgulvs Sten,
Anders tænker paa Middagsflum —
og paa andre Ting — og en anden een:

„Ellen rejste ved Høslætstid . . . .
hør, hvor den tuder, den Søndengalm . . . .
Ellen rejste ved Høslætstid . . . .
muggent lugter min Sengehalm.

„Luften er flimmer og blaaliggraa . . . .
Tvestjært falder fra Bæggen ned.
Men hvad nu Ellen hun tænker paa,
Ellen enest i Verden veed.

„Som hun kunde rive Stubbene af!
 Som hun kunde le En Sommer i Sind!
 Men søj var jo Lønner, Husbond gav,
 Og hun var jo snurr som en Hvirvelvind.

„Ellen rejste . . . . naa ja . . . . hvad saa? . . . .
 Kæreste op og Kæreste ned! . . . .
 Røgen blaaner hen i det blaa —
 Hjerterne ryger i Evmghed . . . .“

Søndengalm = hed Sondenvind.
 Dvestjært = Drentvist.
 snurr = ilfindet.

---

før Daggrø.

Det er silde paa Nat i silbig Høst.
Dybt sover Blande og Vinde.
Gryets Kilder fjernt i Øst
begynder snart at rinde.

Under Himlen hænger det hornede Næ,
det magre Næ,
smygende ind imod Bust og Træ
et livstræt Lys —

Et Lys, der hviler sig mildt og mat
Side om Side med tunge Stygger
tyst i Stilhed og Nat.

Dorste Stjerner med søvniqt Skin
bier paa Dagens Komme,
paa Solens Vagt.

I Baffesødens Grønning,
der har jeg lagt mig ned.
Langs Muld og Mur og Mønning
ligger den svale Fred.
Og kun mit Hjertes Dønning
slaar højt mod Stilhedens Bred.

Jeg føler, at Lyset det trætte
og Skyggen den sødomsfulde
har lagt sig tyst til Rette
paa mit Ansigt som paa Mulde. —
Her driver jeg og Jorden hen
i et Stænk af Eviighed.

Jorden.

Astenskåret er i Skyer begravet, —
dæmpet Donnen høres over Havet.

Skjerne hæver sig med hidfjige Kamme
som en Hjerne, hvis Tanker tit slaar i Flamme.

Som en Jættehjerne, der harmspændt higer
hen gennem Sommerens varme Riger.

Og Lynene sprænge i Matten ind
som gloende Splinter af staalhaardt Sind.

Jordenen runger over Gaarde og Hytter,
Skjerne tale, og Jorden lytter.

Skjerne tungt over Jorden melde
Timen for Vejrets Enevælde. — —

Min Higen ænser intet og ingen,
Vejrets Kræfter strømmer under Vingen.

I Blinde spænder den Farten frem
over bange Sind og brændende Hjem.

Drømmer sig eet med de lynende Skyer
og tror, at Befrielsens Time ghyer.

Augustnat.

Marken duster af modent Korn
en sildig Aften i Høst, —
op over Fjorden et Maanehorn
stiger i yderste Øst,
stanger ind i en liden Sky
et gyldentblødende Saar,
mens hen over Bover og Bange
Vinden vakkende gaar.

Langs Skoven fører den alfar Vej,
furet af Hjulets Fælg, —
Løvet gaber i Mode mig
med tusinde Skygefølg;
Skoven lurar med skumle Hviss,
lumsk som en hungrig Trold — —
jeg aner de Svælg saa dybe
som Helved og Hedenold.

Skjerne sejle i sindig Flof,
flade og sorte de ses,
den største ligner en Dævlerof
med en Taagefinne-Kres;
de strække gennem det Ewigblaa
Luffer og Tunger ud; —
tyst mellem Skjernes Rande
fastes med Stjernesud.

Ratten rider paa Jordens Ryg
i Ruumet sit Elverridt,
rækker sin Skaal, og jeg drifter tryk,
til Rattens Bæsen er mit.
Elste dig Gud, min Hjertensker!
Jeg elsker den store Rat,
rider med hende i underligt Vejr,
elverskudt, besat . . . .

Baallet.

Luften var mæt af Mørke,
Jorden var tung af Nat.
Da tændtes paa Bavn et skinnende Baal,
og Blæst tog i Flammerne fat.

Gnisterne fæg som en Ildsnø om
i Luftens stormfulde Ode;
Luerne sneg sig om Beddet og glammed
spottende Mørket i Mode.

Slog sig som vilde Vinger ud,
til Flugt mod Himlen vendte,
svøbte sig opad den hølgende Blæst,
som om det var Blæsten, der brændte.

Men Beddet smuldred i Ildens Vold, —
og just som dets Kraft var tæret,
fløj Flammerne bort som Mandesjøn —
jeg saa kun Mulmet og Vejret. —

Som Baalet flammer min enjomme Sjæl,
saa Skær og Skygger skælver
vide ud i den vældige Nat,
der over mit Syn sig hvælver. —

Dg medens Beddet som Afse sant,
og Ratten faldt til om Skaret,
stod jeg og stirred udover min Død,
men saa kun Mulmet og Vejret.

Sagn.

Det Barn, der dør inden Daaben,
kan ikke faa Himmelen aaben.

Det sidder nøgent i Nattens Vind'
og huller for at komme derind.

Gaar der en Mand ad samme Sti,
ved samme Nattens Tid forbi —

da for hans Fod det bitte Barn
trimler af Sted som et Kogle Garn.

Det klager og jamrer: „Mand, Mand!
Ord, Ord! — Vand, Vand!“

Det klager og jamrer i spæde Raab:
„Mand, Mand! — Daab, Daab!“

„Jeg lider Kulb', og jeg lider Meen.
Av, der slog jeg min Kind paa Sten,
av, der stak jeg min Ryg paa Tjørn!“

„Mand! Jeg har ikke Hjem og Sted,
vilde saa nødig i Helvede ned,
Djævelen er saa ond ved Børn“.

Det trimler hen over Sten og Knold,
Bejen er vaad, og Vinden kold.

Det trimler hen for hans tavse Fod,
omkring det klæber sig Smuds og Blod.

Det klager sig atter: „Mand, o Mand!
Kan ikke du døbe i Ord og Band,

„saa tag mig om min arme Krop
og bær mig paa Kirkegaarden op,

„og grav mig ned, før Hanen falder,
i Jord, hvor Kirkens Tagdryp falder.

„Kunde hælde, naar Præsten da nævner Guds Navn
inde i Kirkens viede Favn,

„at over den Jord, hvori du mig slap,
de hellige Tagbrynsdraaber drap —

„da gælder dette for Daaben,
og Himmelen lades aaben“. —

Er Manden ræd for det bitte Barn,
som trimler om i Skidt og Skarn,

og tør han ej give det kristen Daab,
maa det atter i Jorden uden Haab.

Sagtmodigt da klager det sidste Gang,
det lyder saa tungt som Vinden sin Sang:

„Der er Bolger om alle Strande,
hvi nægtes mig Daabens Bænde?”

„Kulden galer i Karme.
Hvor er min Moders Barme?”

Det stanfer og hælder sit Dre ned
og lytter til Jorden:

„Tys! Nu galer Hanen den sorte.
Hvor er min hvide Skjorte?”

„Og nu galer den gule.
Hvor er min Gravstens Hule?”

Paa Vandet perler det Angstens Sved,
det lytter til Jorden:

„Dg nu galer Hanen den røde
for Ilden under de døde.

„Ik — hist galer Hanen den blaa
blandt Himlens Stjerner smaa“.

Nu skal det skynde sig ned i Graven.
Det stenter af Sted, forrevet, forgrædt,
med Stenkast-Hop fra Plet til Plet;

thi snart galer Hanen den hvide
for Dagning i Østerlide.

Det grønne Foraar.

Det grønne Foraar
med Sol i Sinde
er kommet til os
for Sondenvinde.

Af Engen aander
en Bellugt vide
i Blomsterdrifternes
Ungdomstide.

Den Muld, som Vaaren
nu atter arver,
er skjult af glade,
kofette Farver.

Om fine Blomster
letsindigt spinger
sig Sommerfugle
paa fine Binger.

Mit Hjerte hilser
det foraarsskære
med Ja og Amen
og „Lovet være!“ — —

Paa grønne Agre
din Fod skal træde,
du friste, fagre,
min Hjertensglæde! — —

Jeg drømte.

Jeg drømte, at jeg og min Hjertenskær
skulde fare til fjerne Lande,
hvor Solen var større, og Vaaren
bar rigere Løv om sin Pande.

Jeg drømte, at jeg og min Hjertenskær
skulde fare fra Hjemmets Stængsel,
og vi skulde Frihed finde
for al vor evige Længsel.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
gennem Drømmens Nætter og Dage —
og vi skulde sammen bygge
og aldrig længes tilbage.

Vore gamle Guder som Klipper stod,
vilde stænge for Stavn og Færden —
vi lukte for dem vort Dje
og bad til den vide Verden.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
vore fjendste Guder til Grunde —
og slog deres døde Tavler
med Ord fra levende Munde.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
gennem Skum og skinnende Bøve,
og trodsigt vendte vi Ryggen
til Guld og til grønne Skove.

I Landet, hvor vi vilde bygge og bo,
var der Ungdom og Baar og Helse —
og Vækst i Klarhed og Skønhed
og Sjælenes frie Frelse.

Spillemanden.

Ved Sommerfarvernes festlige Glans,
drunken af Evigheds dybbblaa Bæger
spiller Pan til en Galningedans.

Ung ligger Jorden under Himlens Blaa,
alle Bange grønnes saa vide,
dejlige Piger danser derpaa.

„Dans i jer dristige Sommerdragt,
Solskin skal svimle jer ind i Djne,
Dansen skal gaa i knitrende Takt!

Dans, saa det suser omkring jert Sind,
suser, som hist, hvor Solskyn sejler,
dans, som I so'r for en Hvirvelvind!

Dans, saa Blomsterne brister i Blod,
hvor jere sejende Fodder farer!
Dans, saa I synker ned for min Fod!“

Fløjten tav. Deres Sjæle han stuer
skælve Farvel i leende Vaande
hen gennem Lemmernes bævende Buer.

Straks han en knivskarp Tone stryger
ud af en Fjøl med en eneste Stræng,
og med et Hvin deres Sjæle flyger —

Flyger som Avner mod Himlens Sol,
flyger som Avner for evige Vinde
i Sommerdagen, der leves i Blinde.

Kornerne.

Den Sang gaar det aabne Blaa i Vold,
som Bindenes rige Slæben.
Jeg synger for Hjerte og Sten og Trold,
hvad Livet har lagt mig paa Læben.
Der snurrer den Sol, den Helvedes Brand,
i Rummet's gabende Kulde —
og heder til Dis al klar Forstand
og ægger Rød og Mulde.

Om Morgenen stiger et Brandstær op,
som fra en Dommedags Baade.
Der løfter sig Kvibder fra Tue og Top
til Lov for Guds Sol og Raade.
D — evige Afstand, du mildner alt,
du er som Alkærlighed selve!
Det Hul, hvor vor Stjerne falder og falbt,
det ser vi som faste Hvalve.

Om Aftenen daler et Brandskar i Vest
 — vi staar som en Lykke os hændte —,
 det ses, som i jagende Ostenblæst
 det ganske Amerika brændte.
 Men Fjorden løfter sin tunge Ryg
 og drejer os dybt i Stygge,
 og skænker os Natten med Søvnens Bryg
 af Drømme, skønne og stygge.

Kornerne holder i Ewighed
 den store Rok i Drejen;
 de svinger Mælkevejen,
 saa Syv-Stjernen piber derved.
 „Saalænge Fjordetenen gaar“,
 det synger de højt paa Stade,
 „skal Sommer og Høst, Vinter og Baar
 i Ewighed ej aflade“.

Saa spinder de Livets Skæbnetvind
 i Lag om Jordens Sider.
 Vi maaler en Stump af det dyre Spind
 med tusindaarige Tider.
 De spinder Liv af Mulde og Vejre —
 de tvinder Sønnen saa trolig

sammen med Traaden i Stjernevær,
i Midnat mørk og rolig.

— —

De spinder det frem mod den store Sum,
alt det, som af Kloden evnes.
Den lille Fjord i det store Rum
skal stedse rundere jævnes.
Der styrter Linder med Brist og Skrald,
og Muld med Floderne skylles.
Alle Bjerge de staar for Fald,
og alle Dale skal fylbes.

— —

Aften.

Det damper af Eng, det skinner af Dugg,
og Vandene slumrer i vage Bugg.

Der daler Fred over Jorden ned
og over mit Hjertes Ensomhed.

Den glider saa jagtelig fra det blaa,
hvor evige Verdner lydløst gaa.

Min Sjæl er af dybe Drømme fuld,
den spejder og lytter over Mark og Muld.

Dg Dæmringen drømmer i Vest og Nord,
og Smaastjer sover højt over Jord.

Jeg renser mit Blik i Himlens Blaa
og gemmer i mit Sind alt fagert, jeg saa.

Højsang.

Opstandelsen svulmer
gennem døde Skove,
brister frem til Liv
i Knop ved Knop.
Den hele Vinter Skovene stod
som Dødningsfylder
af graa Skeletter
med vredne, knoklede Grene.
Da kom fra det høje
Opstandelsens Kraft
og fra Dybets Aarer
Opstandelsens Saft.

Der gif Skabelsens Dage over Jorden,
der gif Lysets Bliv:
„Bliv Grode! Bliv Liv!
Bliv Skønhed, du friske,
alle stærke Drommes Moder!“

Lad mig love, lad mig prise
 i ærbødige Rhythmer
 dig, min Hjerteglædes Rodmund,
 dig, min Hjerteglædes Solhvæl!
 Højlovet — Halleluja! —
 være Forderiges Vaar!

*

Skarer af udspændte Vinger
 rør i den lysende Luft.
 De sol-kære Fugle
 med Soltiden komme;
 de vil synge, de vil kvikke,
 de vil elske, de vil hagle
 under Døvsales Hvælvinger —
 hil deres Kærligheds Tid!

Jeg hører Hannernes Højsang klinge:
 „Kom, elskede Hun! Det er Vaar!
 Du kan tro, der er Varme under min Vinge,
 og mit Hjerte med Elskov slaar!“

Hellige Vaar!
 Giv ogsaa mig, giv mig igen

min fagre Kærlighed!
Giv mig min vilde Lyst igen,
og tag for den
min lunkne Hjertefred! —

Lad mig love, lad mig prise
i ærbødige Rhytmer
dig, min Hjerteglædes Rodmuld,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet — Halleluja! —
være Jorderiges Baar!

*

Der gaar Skabelsens Dage over mit Hjerte —
der er Kys i mine Tanker,
der er Kys for tusind Læber,
for tusind Blomsters Blade,
for tusind skønne Kvinder!

O — hvilken Volge for en eneste een,
om hun dukker sig deri,
inden Baaren er forbi!

Skon Jomfru! Tor du færdes,
hvor jeg baner Vej?

Al Jorderigs Ungdoms Attraa sig slynger
omkring mine Tanker som Evertaage,
saa Sind og Solstien og Himmel gynger,
mens drukne Sanser kogler og synger:

Hvad skal Vin om fagre Former
af den lyse Nat i Vaaren?
Hvad skal Ebang, hvor Vængjel stormer,
ungdomsbaaren, høvdingkaaren?
Se til Fuglen under Himlen!
Se paa Bang til Blomsterbrimlen!
Himlens Fugl og Markens Vilje
følge deres Ungdoms Vilje
hele Vaaren! —

Skøn Jomfru! Din Farden
følge min Vej!
Mit Væsens Hvalv
er et flammende Skalb —
jeg er mer end en Verden —
med min Vinge over dig!

Vi vil sorgløst trampe Slangen under Hæl
mellem brunstige Blomster i Enge!

Jeg elsker baade dit Legem og diu Sjæl,
men veed ej, hvor sandt og hvor længe. — —

Lad mig love, lad mig prise
i ærbødige Rhytmer
dig, min Hjerteglædes Rodmund,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet — Halleluja! —
være Jorderiges Vaar!

*

Atter vil den jagte komme,
Tiden, da min Sol er omme,
da min Tungfjind holder Vagt
over Jord i Dødens Magt — —
naar Fuglene er fløjne —
naar Violerne ligge
med brustne Djne — —
naar Stormen hvæsjer Skumkam
paa Vandenes Flade —
naar Stormen dommer Dødsfald
over Rosernes Blade — —
naar Lovet gulner
og Døden dæmrer

over Skov og Bænge,
over Agre og Enge.

Men nu vil jeg love
i ærbødige Rhythmer
dig, min Hjerteglædes Rodmund,
dig, min Hjerteglædes Solhvalv!
Højlovet — Halleluja! —
være Jorderiges Vaar!

Vintermorgen.

Slinterne blaaer i Taage —
og Vintersolen, der stiger fjern,
ligner en Plade af glødet Jern . . . .
frosjen Sne under Skoene knirker,
og alle nære Strænder ser ud
som Ruiner af falkede Kirker.

Ifen ruger paa Bandede trindt,
som var Volgesladden stivnet til Flint
i en mørk, forbitret Stund.
Jeg føler mit Sind af Kulden thynges,
Rimen stænker med graat mit Haar,
hen over Sti som en Gubbe jeg gaar,
vil atter ved Sol fornynges.

Hen over Sti som en Gubbe jeg gaar
mod Byen, bag hvilken Bakkerne slaar
en Bue, aaben mod Fjorden.

Dg Byen er dybt under Taagen sænkt
som Sodom under det døde Hav;
den røber sit Liv alene
ved Vognes Kullen og Hestes Trav
paa Gadernes haarde Stene.

Da aabnes Bakernes Taagevizir,
og Stadens Rygving sig rejser,
hvor Menneskestolthed knejser
i ranke Tinder og Spir.

Solen brister i tindrende Brand —
det blaa over Jorden spændes.

Jeg strækker min Aand over Luft og Land,
til Tankerne flimre og blændes. —

En tungfindig Sommermidnat. —

En tungfindig Sommermidnat
stod jeg under Skovens Bryn.
Stormen gennem Løvet sled sig
frem i vild, fortvivlet Styrke,
saa at Skoven haabløs vred sig
om sit Jndres tunge Mørke.
Alle Stjerner stirred sløvt,
som de ikke ansed Jorden.

Og igennem Markens Grønsvær
sived hen et Sorgens Sus,
evned ingen Dugg at græde,
isned Urt og Blomst til Roden, —
vilde jeg ad Bangen træde,
klamred Græsset sig om Joden,
klamred sig, som hvert et Straa
skjalv for Livet, angst og ensomt.

Frem mod Himlens Dæmringsdromme
stævnte stormblaa Ethers Tog
fjernt i Natten, dybt i Nord. —
Vejrets Beer efterhaanden
stroede ud mit Jeg om Jord, —
pinte sig igennem Aanden,
som de sled og sonderrev,
til den eet med Verden blev:

— en tungfjædig Sommermidnat.

Pan.

—
I Universets evige Blaa,
hvor Kloderne tavst om Kloderne gaa — —

i Jordens Luft, hvor Torden og Storm,
Solskin og Slud som Stemninger skifter,
mens Skyerne skifter Farve og Form
og jages af store, urolige Drifter — —

i Kræfternes Lob ad Lovenes Vej,
manende Jordlivets myskrende Kulb
af Muld, over Muld, i Muld — —

jeg aner en Gud, et evigt Jeg,
der har Nerber i Klodernes Indre
og i Slægternes Marv,
og hvis Evner fra Solene tindre,
og hvis Væsen er Væsnernes Tare.

Han vakte Fædrenes „hellige Ord“
i Tanker, der spurgte Himmel og Jord;
han vakte Tvivlen i Sønnernes Sind
og aanded Fornylelsens Østenvind
over hængede Evners Ranter — —

og Higen mod denne al-rige Gud
strømmer som en Sankt-Elmsild ud
fra Tinderne af alle Folkeslags Tanker.

O Livets Mester!

O Livets Mester! Sænk mit Syn
i Afnaturen dybt!
Der flammer evig Klarheds Lyn
i skjulte Kræfters Krypt.

Med Dret vendt fra Døgnets Straal
jeg stundom tror at fange
et andet Landens Modersmaal
i fjerne, dunkle Klange.

Mit hele Væsen klynger sig
til Himlen og til Jorden
og føler, alt forhynger sig
i evig Verdens-Borden.

Mit Væsen higer grønnende
mod Verdens Hjertekamre,
hvor dine evig-dønnende,
vulkaniske Pulsflage hamre.

O Livets Mester! Sænk mit Syn
i Afnaturen dybt!
Der flammer evig Klarheds Lyn
i skjulte Kræfters Krypt.

foraarsmorgen.

Storfen og jeg gaar Morgentur
og veksler et Blik iblandt,
mens Solen tovende staar paa Lur
paa Jordens yderste Kant.
Over Græs og Muld, af Væde mæt,
ligger Skinnet spinkelt og let,
men slebent blankt over Rærene.
En vældig Orm fik Storfen ædt
med Ræbet i Muld til Fjerene.

Storfen og jeg gaar hver sin Vej,
men mødes nu og da.
Den ene spørger den anden ej,
hvor Fremmedkarlen er fra.
Solen vover sig ud i det blaa,
Muldten lugter saa frisk og raa

af indre, graadig Grøde.
I Dag vil Folk af Senge opstaa,
som om de stod op af Døde.

Storfen gaar med sin Skygge paa Stæb,
skræber over en Knold,
stanser og snyder sit muldne Ræb,
og flyver Dagen i Vold.
Ræven luster med Smil fra Gaard,
som havde han smagt baade Binge og Vaar,
mens Bonden sov hos sin Kone.
Den store Soltrold har brygget Vaar —
vi er i hans Eventyr-Zone.

Middag.

Et heftigt Ildstænk mod det haarde Blaa
staar Middagsolen hed i strittende Straalen.
Den tørre Muldbrint er saa pulvergraa,
Insekter summer over Agerfaalen.

Den stille Dag sig strækker vidt og højt.
Omkring mig Myg og Sommersugle svirrer.
Fra Luft og Lov der pibler klare Fløjt.
I glarfin Dis de fjerne Flader dirrer.

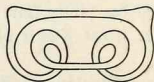
I Søens blanke, afmagtstunge Vand
staar Fisken stiv og dum fra Gab til Hale.
Nu slog den Snuden mod den bratte Strand
og nøs og dasked hen i Dybets Dale.

Der ligger den paa Bund i Søen klar,
og fra dens Snude gaar tilvejs en Noble:

den stirrer op mod Overfladens Glar,
hvor Solen gynger som en ildgul Gøpse.

— —
En Bondepige sidder i en Groft —
med korte Særfeærmer, nøgne Arme.
Man ser det øverste af Barmens Kløft —
der ligger Draaber, Sol og Rødets Barne. — — —

Det er saa varmt og godt ved Muld og Strand.
Det er en Sommerdag i Danmarks Land.

Indhold.

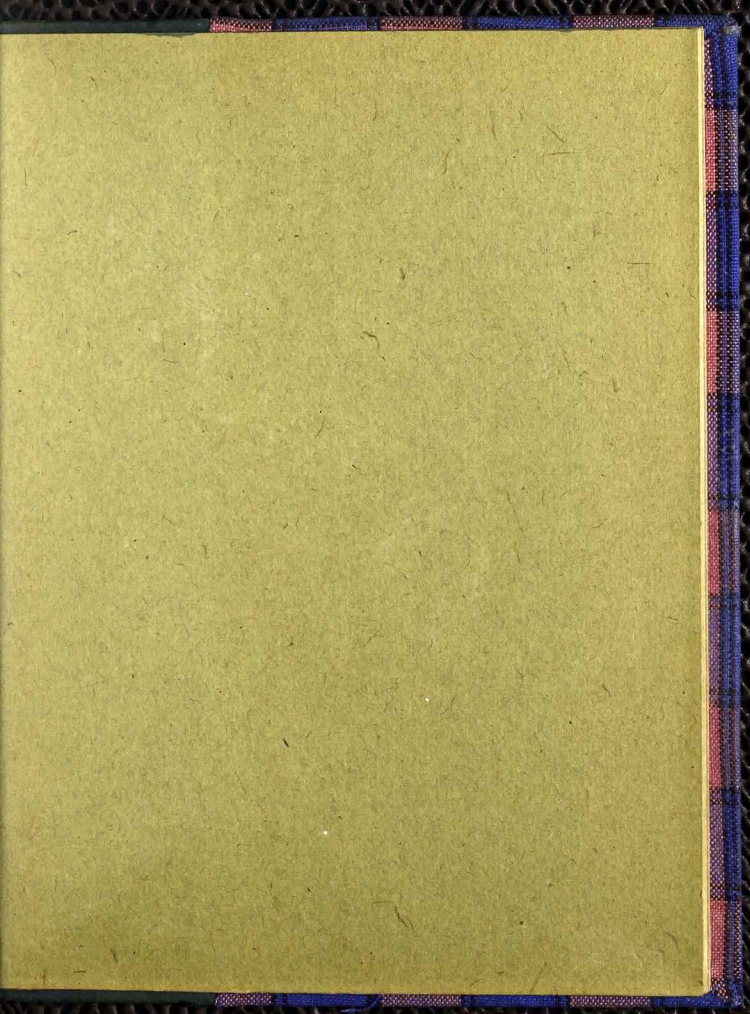

	Side.
Vor Moder Jord.....	5.
Sommermorgen.....	7.
Ved Vinduet.....	9.
Hymne.....	12.
Solsangen.....	15.
Sommer.....	17.
Tilfældighed.....	19.
Middagshvile.....	21.
Før Daggry.....	23.
Torden.....	25.
Augustnat.....	27.
Baalet.....	29.
Sagn.....	31.
Det grønne Foraar.....	35.
Jeg drømte.....	37.
Spillemanden.....	39.
Kornerne.....	41.
Aften.....	44.
Højsang.....	45.
Vintermorgen.....	51.
En tungfindig Sommermidnat.....	53.
Pan.....	55.
O — Livets Mester.....	57.
Foraarsmorgen.....	59.
Middag.....	61.

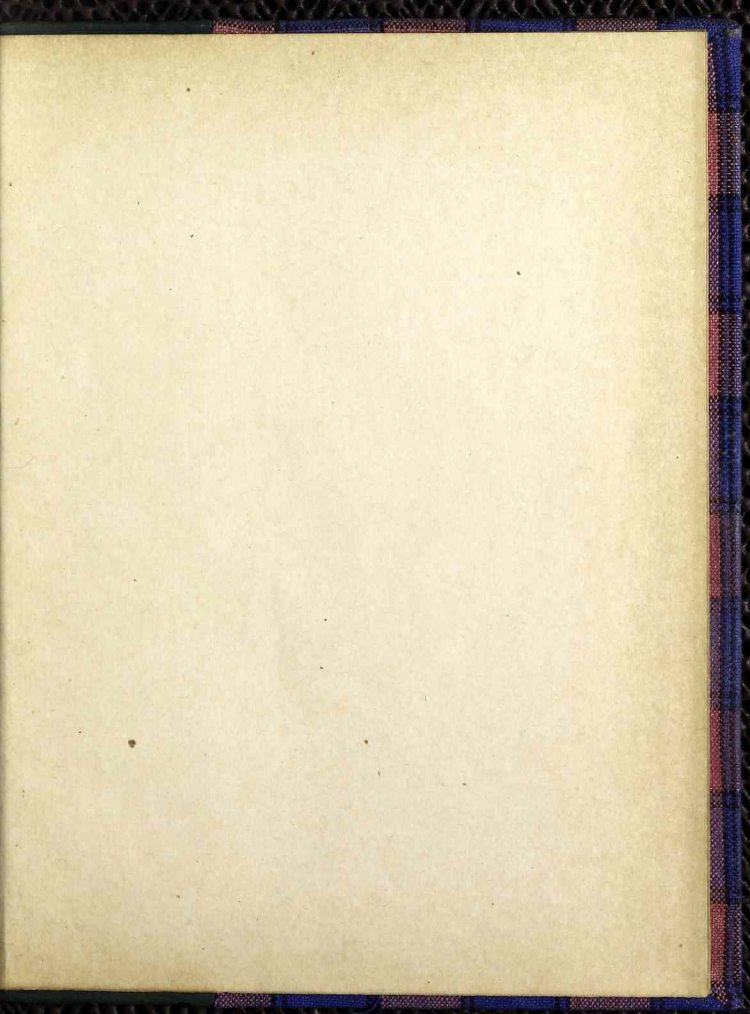

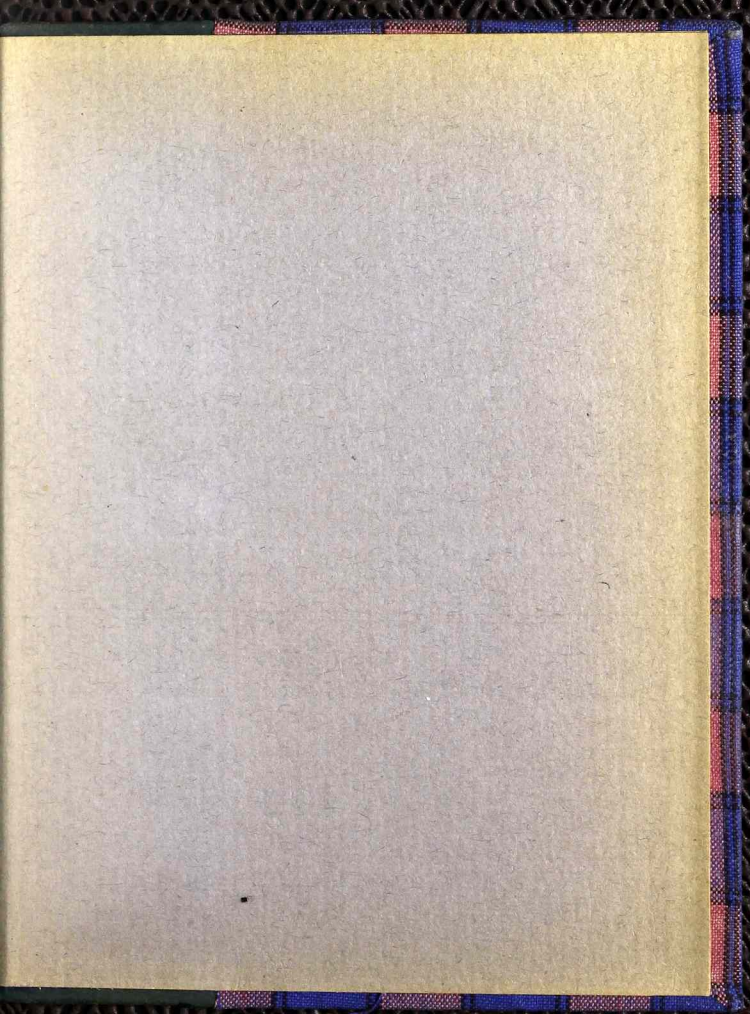

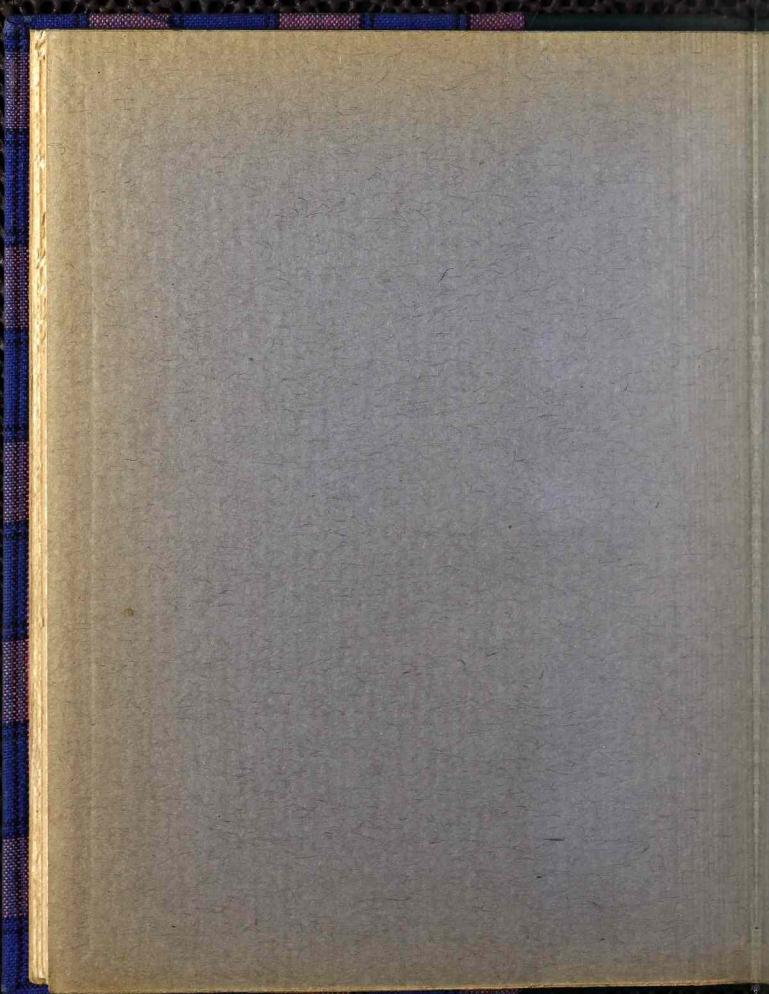
UDSOLGT

Foruden nærværende Udgave er trykt 100 Eksemplarer paa ekstrafint Papir (à 75 Øre). Disse kan kun faas paa Bestilling.

Monday folio 197183

